

sætte i Forbindelse med den Bestemmelse, der af Landstinget under 3die Behandling er indsat i § 3, sidste Stykke, om Forbud mod Annoncering af en vis bestemt Beskaffenhed.

Flere af de foregaaende Talere have omtalt denne Slutningsbestemmelse i § 3, og ingen har haft principielle Indvendinger at gøre imod, at man ved Lovgivningsmagtens Hjælp søger at komme Annoncering af den Art til Livs. Jeg tror, at der er en anden Art af Kundgørelser, der paa deres Vis virke lige saa farligt og nedbrydende som de, man nu har søgt at ramme ved § 3 i Landstingets Affattelse, en Art af Kundgørelser, som alle ere enige om ikke tjene til andet end til at virke i Forførerkunstens Tjeneste. Det er Kundgørelser, som til Stadighed findes i et Par københavnske Blade — det er blevet mig sagt, at det er kun to Blade, der indlade sig paa at bringe dem — Kundgørelser, hvori en eller anden yngre eller ældre Gentleman tilbyder at være „Ven“ med en ung Pige.

Det er let at anføre en Mængde Eksempler paa Kundgørelser af den Art, og Folk, der have med de paagældende Forhold at skaffe, have ogsaa let ved at anføre Eksempler paa, hvilken Fortræd der kan gøres ad denne Vej. Jeg har for mig her en Beretning, som jeg har modtaget fra et Medlem af Bestyrelsen for et af de københavnske Børnehjem, hvilken Beretning han igen har faaet fra en ung Tjenestepige, der skulde føde et Barn, og som henvendte sig til Børnehjemmet om Optagelse for Barnet, naar det var født.

Beretningen gaar i Korthed ud paa, at denne unge 17-aarige Pige kom i Tjeneste her i København den 1. Maj 1904. Hun var forældreløs og ganske uden Bekendtskaber i den store By, hvor hun kom til at tjene. Hun lærte foreløbig heller ingen at kende, hun havde ingen Omgang. Et Par Maaneder senere, i Juli Maaned, læste hun i et københavnsk Blad en Kundgørelse, hvori en ældre Herre tilbød at være Ven og Støtte for en ung Pige. Hendes ensomme Tilstand førte hende til at entrere paa Tilbudet. Hun mødte denne ældre Gentleman første Gang nogle Dage efter i Christiansborg Slots Buegange. Han forklarede hende, at han længe havde følt

Trang til at være noget for en ung, enligstillet Kvinde; da han, som var ugift, af egen Erfaring kendte „Ensomhedens Forbandelse“. Det lød jo meget smukt. Han lovede at være hende en god og trofast Ven, gav hende 10 Kr. til at købe en ny Hat for og indbød hende til Tivoli næste Søndag. Efter at have været sammen i Tivoli, endte de paa en Kafé, og i et Privatkabinet forførte han hende, forlod hende under et eller andet Paaskud og kom ud ad en Bagvej. Hun saa ham aldrig mere, og hun vidste ikke, hvem han var. Den Slags smaa Romaner forekomme rimeligvis i Snesevis i København, og det første Kapitel er gerne, at den unge enligstillede Pige læser en saadan Annonce i et københavnsk Blad.

Jeg vil, som sagt, henlede det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa, om det ikke var muligt at bringe en Bestemmelse mod Annoncering af den Art ind i det foreliggende Lovforslag. Jeg ved godt, at man kan indvende, at Spørgsmaalet maaske ikke direkte hører ind under denne Lov. Dertil finder jeg dog, der kan svares, at en Begivenhed af den Art, jeg her har omtalt, meget ofte er det første Skridt paa den Vej, der fører en ung Pige til offentlig Usædelighed og lige saa ofte kan give Anledning til Udbredelse af den Slags Smitte, som Lovforslaget vil bekæmpe.

Der kan ogsaa indvendes, at det vil være vanskeligt at drage Grænser for disse Kundgørelsers Art, at det vil ikke være saa let at bestemme en saadan Kundgørelses Strafbarhed, som det vil være med de Kundgørelser, der ere ramte efter Lovforslaget i Landstingets Affattelse. Dertil vil jeg dog bemærke, at Bladredaktionerne her i Byen evne meget bestemt at kende disse Kundgørelser paa Slagsen. Det kan man se deraf — hvis det er rigtigt, hvad jeg har Grund til at tro —, at der kun er to Blade, der indlade sig paa at optage dem. I alle Redaktioner kender man øjeblikkelig en Kundgørelse af den Art, og man afviser dem, undtagen i de to Blade, der optage dem og ogsaa meget godt kende dem paa Slagsen, thi de anbringe dem altid samlede i et bestemt Hjørne af Bladet ligesom de Kundgørelser, Lovforslagets § 3 sidste Stykke nu søger at ramme.